

PSPV-PSOE,

un partit **desenfocat**

Jordi Sevilla pot anunciar aquesta setmana que opta a substituir Joan Ignasi Pla a la secretaria general del PSPV-PSOE.

El jove alcalde Jorge Alarte fa mesos que no oculta tenir aquesta mateixa aspiració, i de fet ja s'hi ha postulat obertament. L'actual cúpula del partit, mentrestant, vol esgotar el mandat, que no expira fins d'ací a un any.

Jordi i Jorge, en mans de Caín

Difícilment, molt difícilment, José Luis Rodríguez Zapatero podia contestar que "no", a la pregunta de si li agradaria que Jordi Sevilla es convertira en el nou secretari general dels socialistes valencians. En el seu esquema mental, tot quadra a la perfecció: una de les poques federacions en crisi, la valenciana, necessita una renovació; Jordi Sevilla és nascut a València, i ara, a més, s'ha quedat sense ocupació política. Trencaclosques resolt.

Difícilment Zapatero podia ni tan sols mantenir-hi una posició neutral, quan feia poques hores que l'havia destituït. Ni que fóra per compassió, ni que fóra per nostàlgia dels anys que ha conviscut amb Sevilla, havia d'aplaudir, si més no, un possible canvi d'aïres: "Una molt bona idea", li sembla la possibilitat que l'ex-ministre agafe l'A-3 cap a València.

Difícilment, però, l'atzucac en què es troba el PSPV-PSOE es resoldrà en dues vesprades. Aquest trencaclosques no consta de dues úniques peces: més aviat és d'aquells que en tenen centenars i que, una vegada armats, val més emmarcar-los i no remenar-los ni de broma.

Així que les urnes han dictat sentència i han ensenyat el dit polze cap avall a Joan Ignasi Pla, ja hi ha companys del secretari general que mostren aquest mateix dit en sentit invers, a l'estil autostopista: cap amunt, ben erigit, mirant de recollir prou suports pel camí per arribar a ser el nou líder dels socialistes valencians.

És el cas del jove alcalde d'Alaquàs (Horta), Jorge Alarte. Així que Pla va anunciar que no continuaria al capdavant del partit a partir del proper congrés, aquest ambició militant va presentar-se davant els mitjans de comunicació, "amb claredat, a cara descoberta i amb transparència", com la persona capaç de "recuperar la confiança dels ciutadans valencians". A les 11 de l'11 de juliol Pla feia públic que no repetiria, i a les 12,30 hores del mateix dia, ni una hora després d'haver-se acabat la compareixença del seu company, Alarte ja se'n postulava successor. Les peces del trencaclosques

La desfeta electoral del 27 de maig obliga a renovar la cúpula del PSPV-PSOE. Dos noms ja apunten com a possibles recanvis de Joan Ignasi Pla a la secretaria general. L'un és l'ambició alcalde d'Alaquàs, Jorge Alarte. L'altre, l'ex-ministre Jordi Sevilla, avalat per Zapatero. A l'actual direcció no li fa el pes cap dels dos, i el fantasma de la divisió torna a picar a la porta.

començaven a desencolar-se.

El risc no sols rau en la hipotètica abundància de precandidats a la secretaria general. La feina de pacificació comandada per Pla —de la qual únicament han restat al marge les comarques d'Alacant, eternament dividides— fa impensable de reviure episodis tan extravagants com els de final dels noranta, quan les tibantors entre lermistes, ciscaristes, romeristes, asuncionistes i etcètera van menar a una munió de castes que avui fins i tot semblen pintoresques.

El perill està, sobretot, en el *tempo* de la renovació. Congrés ordinari o extraordinari? Després de l'estiu del 2008 o aquesta tardor? D'una banda, la direcció actual assegura tenir autoritat per a regir el rumb del PSPV fins l'any vinent, quan clouran els dos mandats que Pla demanava per deixar-hi la seua empremta. D'una altra banda, alguns sectors del partit troben innecessari ajornar-ne el relleu, i cerquen reforços a fi de plantejar-ho obertament.

L'endemà de les aparicions de Pla i Alarte, el diputat al Congrés Ricard Torres demanava un congrés extraordinari que permetera a la nova direcció de treballar amb perspectiva.

Sevilla, al llindar de la piscina. La rapidesa amb què l'alcalde d'Alaquàs ha decidit de proposar-se com a solució és fruit dels mesos que el seu nom ressona com a substitut de Pla i, alhora, una maniobra per a reduir l'impacte de les paraules de Zapatero a favor de Sevilla. Alarte ha teixit complicitats amb prou

barons comarcals per a assegurar que davant seu "hi ha una piscina amb aigua suficient per a nedar fins al final".

Això mateix vol saber Sevilla: si a la

RAFA GIL / ALVARO GARCÍA

piscina hi ha prou aigua per a llançar-s'hi sense por de fer-se mal. També fa temps que la seua figura s'erigeix com a possible relleu a la secretaria general del PSPV-PSOE, si bé ell sempre ha marcat distàncies i s'ha estimat més no imaginar-se d'ex-ministre. Ara, ja fora de l'executiu estatal, auscultat als òrgans de la federació socialista valenciana per copsar quin impacte tindria la seua probable candidatura. En aquest sentit, i a diferència de les maltempsades del passat, el fet que a la Moncloa hi haja el PSOE afavoreix un resultat de les exploracions òptim. Les paraules del president Rodríguez Zapatero, més o menys fonamentades –durant la presa en consideració de l'Estatut valencià també va mostrar-se molt partidari de rebaixar al 3% la tanca del 5%, per accedir a les Corts, i al remat no es va retocar–, indubtablement influeixen entre la militància valenciana. Per bé o per mal, però hi tenen una incidència important.

Segons la cadena SER, de fet, la ronda de consultes que ha emprès Sevilla des que ha eixit per la porta del ministeri, s'ha clos amb la certesa que també té aigua per a nedar, i aquesta setmana mateix podria anunciar que aspira a la secretaria general.

Madrid-València. Els plans de la seu de Ferraz, però, no són els de la seu de Blanqueres. Pla i companyia no volen que de fora estant controlen el procés de renovació, i per això s'oposen a la celebració d'un congrés extraordinari, que és la mesura que Sevilla troba escaient per a no allargar la metamorfosi i per a poder disposar d'un any més per a fer oposició a Francesc Camps.

Una oposició que, tant en el cas de Sevilla com en el d'Alarte, seria des de fora de l'hemicicle de la plaça de Sant Llorenç. Ni l'un ni l'altre no són diputats al País Valencià, i per tant hauran de fiscalitzar el Consell sense poder

mirar directament als ulls del president valencià. Joan Ignasi Pla va negar-se en redó a la possible inclusió d'Alarte en les candidatures a les Corts, molest pels indissimulats desigs d'aquest de substituir-lo, i no ha perdut ocasió de recordar que els mals resultats dels socialistes el 27-M també són responsabilitat d'Alarte, vocal de la comissió executiva nacional.

Només com a delegat del govern, imitant l'operació que va fer servir el PP per popularitzar un Camps també extraparlamentari el 2002, podria tenir el relleu de Pla una certa projecció des de les institucions. Això, és clar, sempre que Rodríguez Zapatero ofere una altra victòria als socialistes.

El secretari d'organització del PSOE, José Blanco, en connivència amb Zapatero, sembla disposat a impulsar Sevilla a la quarta planta del carrer de Blanqueres de València. D'ell prové l'estratègia per a mirar de forçar els terminis i avançar un any la cita congressual, en contra de la tesi defensada aferrissadament per Pla la setmana passada: "Cal respectar les regles del joc: aquesta direcció garantirà que l'impuls cap el 2011 es farà amb total tranquil·litat." Pla fins i tot va recordar que "el PSOE governa autonomies amb un 30% de vot" –el PSPV sempre està pels volts del 35%, al País Valencià–, una dada amb forma d'amagatall que mira de fer lluir els pobres resultats del 27 de maig passat –els socialistes, tot i l'augment del cens, van perdre 50.000 vots i van tornar a situar-se a la franja dels 800.000, molt lluny dels quasi 1.300.000 sufragis recollits pel PP. Mirar d'entendre Blanco amb aquests números, però, és una utopia. No ho aconseguiria ni un hipnotitzador.

En realitat, l'opinió que el de Palas de Rei té del d'Atzeneta d'Albaida no és la millor. Al congrés federal celebrat ara fa set anys, ja com a virtual secretari d'organització i fent un cafè amb periodistes, Blanco va qüestionar la capacitat de Pla per a liderar el PSPV-PSOE. Potser va influir-hi que aquest defensara, en aquella cimera, la candidatura de Rosa Díez a la secretaria general. La basca va rebre un suport ben minso: tan sols van votar-la el 6,5% dels delegats.

Sopar i ressopó. Aquestes darreres setmanes, Pla i Sevilla han sopat, a Madrid i a València, a fi de trobar una

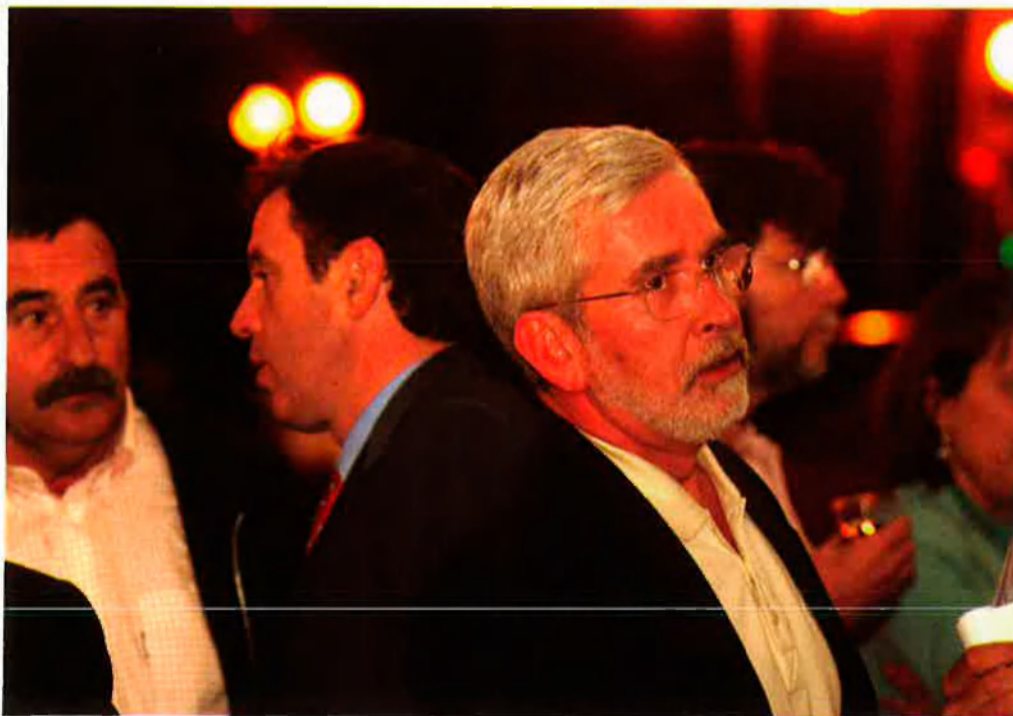
D'Alaquàs a l'Elisi

A 25 anys, Jorge Alarte ja era alcalde d'Alaquàs, municipi de l'anomenat "cinturó roig" de València. La trajectòria d'aquest jove valor socialista recorda la del president francès, Nicolas Sarkozy, que de ben jove ja mirava l'Elisi amb un desferri irrefrenable. A diferència del conservador, Alarte no ha optat per la visceralitat en el discurs, sinó tot al contrari. Durant la seua presentació com a aspirant a la secretaria general del PSPV-PSOE, ha marcat terreny a dreta i esquerra. Per un costat, diu que els únics rivals dels socialistes són els Rajoy, Camps, Barberà i Bloc com la causa dels pobres resultats del 27 de maig passat. Alarte evita situar-se ideològicament a mig camí de Camps i Glòria Marcos, però és explícit a l'hora de jutjar que la segona "no representa les aspiracions de la majoria de valencians". Malgrat tot, s'intitula "d'esqueres" i fonamenta la "gran pèrdua de confiança" dels socialistes en el fet que "la ciutadania pensa que no prioritzem els seus interessos". Alarte ha lloat el programa amb què concorria el PSPV, alhora que lamenta que "els ciutadans no ens creuen".

La "renovació a fons" que demana inclou referències al 35è congrés federal del PSOE, quan José Luis Rodríguez Zapatero va obtenir el lideratge de la formació. Jordi Sevilla, precisament, n'era un estret col·laborador, i va contactar amb Alarte per rebre el seu suport. Aquest, li'l va donar, però sense gaire entusiasme. Sempre temperat, l'alcalde d'Alaquàs ha trepitjat amb decisió i cautela el relliscós terreny del PSPV fins que ha trobat que és la seva hora. Justament, ves per on, quan Sarkozy s'ha mudat a l'Elisi.

eixida a la situació actual. El primer no oblidar que el fins ara ministre no s'ha estat de dir la seua sobre el PSPV: va insinuar que Rafa Rubio no optaria a l'alcaldia de València –com finalment va passar, quan Ferraz suggerí l'opció,

més mediàtica, de Carme Alborch–, i tan sols li ha fet costat, obertament, fa poc menys d'un mes, quan va assegurar que no optaria a succeir-lo i que, ben mirat, ell volia que no abandonara la direcció.

L'acord entre lermistes i renovadors va ser clau perquè Joan Ignasi Pla accedira a la secretaria general del PSPV-PSOE. Ara qualsevol acord necessitarà, novament, el seu plàcet.

Ara que Pla ja ha deixat ben clar que no repetirà a la secretaria general –alguns fins i tot rumiaven si no estava contemplat a fi d'arribar sa i estalvi a les estatals, i agafar-se aleshores a un hipotètic resultat acceptable que li permetera de continuar al càrrec–, ara que Alarte i Sevilla semblen disposats a lluitar a fons, comarca a comarca, per obtenir el control de l'organització, és inevitable que a la militància li assetgen, com flaixos impactants, escenes del passat que ni el temps és capaç d'esborrar. Els congressos de la darrereria dels noranta hi són ben presents: els pactes segellats a mitjanit i trencats de matinada, les majories del 43% –com la que va obtenir, en primera instància i el 1999, un Pla que va ser desautoritzat com a secretari general per Ferraz, l'endemà d'haver estat escollit–, la pírrica victòria del renovador Joan Romero –per només tres vots– el 1997, que va acabar amb la seua dimissió dos anys després, quan els cartells amb la seua cara ja eren als carrers...

Aquelles sessions paranormals van tenir efectes destructius per a molta gent. Romero va donar-se de baixa de la formació. Antoni Asunción, que el va substituir com a cap de llista aquell any, avui és fora de la política i assessora empreses immobiliàries. Ciprià Ciscar, encara diputat al Congrés, signaria de continuar a Madrid en canvi de no enterbolir en el procés de successió de la cúpula socialista valenciana. Queda Joan Lerma, l'ex-president i ara senador: el seu paper en la recomposició del PSPV-PSOE serà important. Ell i Pla van unir-se per controlar el partit el 2000 i el 2004 –no debades, l'actual secretari d'organització, Vicent Sarrià, és la mà dreta de Lerma–, i ara podrien consensuar un nom que plantara cara a Alarte i Sevilla.

En efecte, si les dues persones que han copat la secretaria general dels socialistes valencians plantegen una alternativa als dos aspirants de què tothom parla, el PSPV-PSOE s'endinsarà en un laberint extraordinari. Els suports que miren de recol·lectar Alarte i Sevilla podrien, en aquest cas, acabar ofuscats.

Tots dos podrien renunciar a embolicar la troca, en canvi, l'un, de continuar com a senador, i l'altre, de retornar a la cambra baixa. Zapatero exerciria de notari en una operació que acostaria Sevilla a la secretaria general valenciana.

A l'últim congrés del PSPV-PSOE, celebrat ara fa tres anys, el suport a la candidatura d'Ignasi Pla va ser enorme. Al proper, s'hi veuen núvols.

Amb Sevilla –entre la seua escassa activitat al PSPV-PSOE es destaca la redacció del programa econòmic amb què va presentar-se Joan Romero, en principi, a les eleccions del 1999–, qui sap si després d'un pacte amb Alarte auspiciat novament per Zapatero, podria arribar una profunda renovació del partit. Els Antoni Such, Vicent Sarrià, Joaquim Puig, Jesús Ros, Isabel Escudero, Àngel Luna donarien pas a una nova generació de polítics que podrien tenir per puntals a Castelló i Alacant els regidors Juan Maria Calles i Carmina Sánchez Brufal. A València podria tornar Ricard Torres, ex-alcalde de Lliria i ara portaveu socialista d'economia al Congrés. Cap d'ells no és diputat autonòmic, però.

Quin discurs? Quin nom? Més enllà de les noves cares, un altre repte cobra força amb el pas dels dies. El xoc del 27-M ha deixat una seqüela en molts *think thanks* socialistes: la certesa que el discurs no s'adapta a alguns dels sectors tradicionalment proclius.

L'etapa de Pla al PSPV-PSOE, negociació de la reforma estatutària exclosa,

ha servit per a estrènyer els llaços entre els socialistes i les formacions amb què conviu a l'espectre del centre-esquerra. El secretari general ha fet de la necessitat virtut i, per exemple durant la campanya, no ha dubtat a acceptar una possible col·locació post-electoral. Ni Sevilla ni Alarte no estan per aquests flirteigs amb Bloc i Esquerra Unida. El primer és titllat de jacobí, va publicar un assaig –*De nuevo socialismo*– que era una mena de tercera via a l'espanyola, i directament va redactar l'epíleg de la versió castellana de *La tercera via*, de Tony Blair. El segon anhela “una Espanya plural en què els valencians definim la nostra autonomia” i té clar que el PSPV-PSOE “ha d'aspirar a ser el partit majoritari, per si sol, a les Corts”.

En aquest sentit, podria brollar un debat que la formació del puny i la rosa

Al congrés, podria brollar el debat sobre el nom del PSPV-PSOE

no s'ha plantejat seriosament fins ara, però que cou, i molt, amb el pas dels anys. Es el de la pròpia nomenclatura, en el sentit estricte de la paraula: el PP ha mirat de deixar al descobert, durant la passada campanya autonòmica i municipal, la paradoxa d'un partit que s'intitula del País Valencià però que ha renunciat, tret de comptades excepcions, a l'ús d'aquesta fórmula –reconeguda al preàmbul de l'Estatut, però sense validesa legal. De fet, a la seua cartelleria, els socialistes valencians han reduït el cos de lletra del PSPV-considerablement, fins al punt que, a primera vista, només es capta el més genèric del PSOE.

D'aquell PSPV que va fusionar-se amb l'històric Partit Socialista Obrer Espanyol no queda gairebé res. Sevilla per isolació, i Alarte per joventut, no van viure de prop aquella unió, ni s'envolten de companys que s'hi senten atrets, i podrien estar temptats d'alterar la marca.

A Zapatero, de segur, li semblaria “una molt bona idea”.

Víctor Maceda